

РЕШЕНИЕ

№ 503

гр. София, 20.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО III ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мирослава Тодорова

Членове: Христинка Колева
МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ

при участието на секретаря Радка Ив. Г.а
в присъствието на прокурора Сн. Анг. Ст.
като разгледа докладваното от Мирослава Тодорова Въззивно
административно наказателно дело № 20221100600784 по описа за 2022
година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

С решение от 23.11.2021 г., постановено по н.а.х.д № 12276/2021 г., Софийският районен съд, Наказателно отделение, 95-ти състав, е признал подсъдимия Й. М. Ц. за виновен за това, че на 30.08.2020 г., около 17:45 ч., в гр. София, на кръстовището на ул. „Република“ и бул. „Ломско шосе“ е държал без надлежно разрешително съгласно Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите високорисково наркотично вещество – коноп /маришуана/ с общо нето тегло 6,88 грама на обща стойност 41,28 лв., разпределено в четири обекта, а именно: обект № 1.1. коноп с нето тегло 1, 10 гр. със съдържание на активно действащ компонент тетраhydroканабинол 10 % на стойност 6,60 лв.; обект № 1.2. коноп с нето тегло 4,86 гр. със съдържание на активно действащ компонент тетраhydroканабинол 15 % на стойност 29,16 лв.; обект № 2.1. коноп с нето тегло 0, 27 гр. със съдържание на активно действащ компонент тетраhydroканабинол 8 % на стойност 1, 62 лв.; обект № 2.2. коноп с нето тегло 0,65 гр. със съдържание на активно действащ компонент тетраhydroканабинол 8 % на стойност 3, 90 лв., включено в Списък I "Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве, поради вредния ефект от злоупотреба с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарна медицина и към Приложение № 1 към чл. 3, т. 1 от Наредбата за реда и класифициране на растенията и веществата като наркотични, издадена на основание чл. 3, ал. 2 и 3 от ЗКНВП, като деянието представлява маловажен случай, поради което и на основание чл. 354а, ал. 5 вр. с ал. 3, предл. 2, т. 1 вр. с чл. 78а, ал. 1 от НК е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание глоба в размер на 1000 лв. В тежест на подсъдимия, с оглед изхода на делото, са възложени

направените по делото разноси, възлизащи на 115,74 лв. На основание чл. 354а, ал. 6 от НК наркотичното вещество е отнето в полза на държавата.

Срещу постановеното решение в законоустановения срок е постъпила въззивна жалба от служебно назначения защитник на подсъдимия, в която се твърди, че решението на първоинстанционния съд е неправилно, тъй като по делото не се доказва подсъдимият да е извършил виновно вмененото му престъпление. Прави се искане решението да бъде отменено, като бъде постановено ново решение, с което подсъдимият да бъде признат за невинен и оправдан по повдигнатото му обвинение.

В закрито заседание, проведено на 14.03.2022 г., въззивният съд по реда на чл. 327 от НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на подсъдимия, свидетели и вещи лица.

В откритото съдебно заседание пред въззивната инстанция представителят на Софийска градска прокуратура счита депозираната жалба за неоснователна. Поддържа, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно и моли същото да бъде потвърдено.

Защитникът на подсъдимия поддържа жалбата и моли първоинстанционното решение да бъде отменено като незаконосъобразно. Излага доводи, че постановеният от първата инстанция акт се основава на протокол за доброволно предаване, който не е съставен по реда и правилата на НПК, като не е изяснена правната му природа. Алтернативно отправя искане наложеното наказание „глоба“ да бъде намалено, доколкото е определено в максимален размер.

Подсъдимият Й. М. Ц., нередовно призован, не се явява. Въззивното производство е протекло по реда на чл. 269, ал. 3, т. 2 от НПК без участието на подсъдимия, тъй като местонахождението му не може да бъде установено и разглеждането на делото в негово отсъствие не би затруднило правилното решаване на делото.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, като съобрази изложените от страните доводи и сам служебно провери изцяло правилността на решението съобразно изискванията на чл.314 НПК, намира за установено следното.

Жалбата е неоснователна.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е обсъдил всички относими към предмета на делото доказателства, доказателствени средства и способи за експертно събиране и проверка на доказателства, които е преценил в диференцираната процедура по глава XXVIII на основание чл. 378, ал. 2 НПК в отклонение от общите правила на традиционния наказателен процес, без да е необходимо непосредственото им събиране в съдебно следствие – показанията на свидетелите Й.Д.С. и М.Я.Д., протокол за доброволно предаване от 20.08.2020 г., протокол за обиск на лице № 226р-23878/30.08.2020 г.; заповед за задържане № 226зз-2615/30.08.2020 г., заключението на физико-химична експертиза, протокол за оценка на наркотични вещества, справка за съдимост.

Обосновано районният съд е установил, че на 30.08.2020 г. около 17:45 ч. в гр. София, на кръстовището на ул. „Република“ и бул. „Ломско шосе“, свидетелите Й.Д.С. и М.Я.Д. – и двамата дежурни полицаи при 2 РУ-СДВР, извършили проверка на подсъдимия Ц.. На въпроса на полицаите дали носи в себе си наркотични вещества подсъдимият отговорил, че има марихуана. Подс. Ц. бил отведен в сградата на 2 РУ-СДВР, където с протокол за доброволно предаване от 30.08.2020 г. доброволно предал на св. Й.С. 1 бр. саморъчно свита цигара, съдържаща вещество, което представлявало коноп, с нето тегло 0,65 гр. със съдържание на активно действащия наркотичен компонент тетрахидроканабинол 8 % на стойност 3,90 лв.; 1 бр. угарка, съдържаща

вещество, което представлявало коноп, с нето тегло 0,27 гр. със съдържание на активно действащия наркотичен компонент тетрахидроканабинол 8 % на стойност 1,62 лв.; и 2 бр. полиетиленови плика, съдържащи вещество, което представлявало коноп съответно с нето тегло 1,10 гр. със съдържание на активно действащия наркотичен компонент тетрахидроканабинол 10 % на стойност 6, 60 лв. и коноп с нето тегло 4,86 гр. със съдържание на активно действащия наркотичен компонент тетрахидроканабинол 15 % на стойност 29,16 лв. Всички обекти с коноп били с общо нето тегло 6,88 гр. на обща стойност 41,28 лв.

Конопът е високорисково наркотично вещество и подлежи на контрол съгласно Закона за контрол на наркотичните вещества и прекурсорите. Подсъдимият не е притежавал разрешително по ЗКНВП да държи посочените наркотични вещества.

Подсъдимият Ц., роден на 09.03.1991 г., не е осъждан.

След собствена проверка на цялата доказателствена съвкупност въззивният съд установи, че решението на първостепенния съд е постановено при правилно изяснена фактическа обстановка, която се подкрепя от събраните по делото доказателства, доказателствени средства и способи за приобщаването им, които са еднопосочни и не съдържат значими противоречия помежду си. Първоинстанционният съд е изяснил точния смисъл на доказателствените материали и не е допуснал превратното им тълкуване или неоснователното подценяване на едни доказателства за сметка на други.

Районният съд е дал правилен отговор и на възражението на защитника, което се поддържа и в настоящото производство, за доказателствената стойност на протокола за доброволно предаване, като е приел, че веществените доказателства – наркотични вещества, са приобщени надлежно и не възникват съмнения нито за факта на събирането им, нито за тяхната автентичност. НПК не създава изрични изисквания към съдържанието на протокола за доброволно предаване, но това не означава, че с него не могат да бъдат приобщавани доказателства. Същественото обстоятелство е, че актът на доброволно предаване на вещи, които са свързани с обстоятелствата по делото и допринасят за тяхното изясняване, е допустимо действие и зависи единствено от суверенната воля на дееца. Преди да се пристъпи към всяко принудително действие, представляващо способ за събиране на доказателства, се предлага на съответните лица, в чиято правна сфера ще бъде намесата, доброволно да посочат търсените предмети или да позволят процесуалната интервенция (чл. 163, ал. 2 НПК, чл. 164 вр. чл. 163 НПК, чл. 146, ал. 3 НПК). Доброволно могат да бъдат предадени документи при условията на чл. 133, ал. 1 НПК от държавните и общинските органи, юридическите лица и едноличните търговци. Доброволното съдействие не се нуждае от изчерпателна регламентация, тъй като това не е необходимо, доколкото цялата организация на процесуалната дейност се осъществява в съответствие с конституционно закрепения принцип за защитата на основните права да не се допускат ограничения на правата, надхвърлящи необходимото за осъществяване на правосъдието. На следващо място и в същата насока е необходимо да се вземе предвид основното начало на наказателния процес по чл. 13, ал. 1 НПК, задължаващо органите на наказателния процес в пределите на своята компетентност да вземат всички мерки, за да осигурят разкриването на обективната истина, както и друг основен принцип на процеса по чл. 14, ал. 2 НПК – липсата на предварително определена сила на доказателствата и средствата за тяхното установяване. При това положение предаването на вещи за нуждите на процеса от правни субекти, независимо дали притежават или не процесуално качество, може да служи за събиране на доказателства и е допустимо да се обективира в свободна писмена форма – протокол, разписка, молба или заявление с приложения и т.н. Оттук насетне във всеки конкретен случай следва да бъде извършена пълноценна проверка за доказателствената стойност на съставения документ, който се

приобщава като писмено доказателство, тъй като отговаря на изискванията на чл. 104 НПК за това – представлява факт, свързан с обстоятелствата относно държането на наркотичното вещество и неговото авторство. В разглеждания случай въззивният съд констатира, че не са събрани никакви доказателства, които да опровергават или дори да поставят под съмнение установеното фактическо положение, че подсъдимият доброволно, по свое желание, без върху личността му да е оказвана психическа и/или физическа принуда, е предоставил на органите на МВР намиращите се в негово държане инкриминирани вещества.

Доколкото не се прилага държавна принуда за осъществяването на действието от подсъдимия, не се изготвя и писмено доказателствено средство. Поради това при подписване на протокола за предаване на вещи няма изискване за участие на поемни лица. В този смисъл са изложени съображения в решение № 50/01.03.2016 г. на ВКС, н. о. и Решение № 358/20.10.2009 г. на ВКС, н. о.

На следващо място, се установява, че полицейските служители са взели необходимите мерки за обезпечаване достоверността на предадените доброволно от Ц. 2 бр. полиетиленови пликчета, 1 бр. угарка и 1 бр. саморъчно свита цигара. Цитираните обекти са описани, опаковани и прошнуровани, с поставени подписи и печати на длъжностните лица и предадени за съхранение с приемо-предавателен протокол № 77736/05.04.2021 г.

Ето защо, след като по делото не са събрани никакви доказателства, които да опровергават доказателствената стойност на показанията на полицейските служители и протокола за доброволното предаване, чието значение не е тълкувано превратно, вътрешното убеждение на първостепенния съд по фактите е правилно формирано и не може да бъде променяно или замествано.

Въз основа на обосновано изяснената фактическа обстановка, първата съдебна инстанция законосъобразно е извела от правна страна, че подсъдимият Й. М. Ц. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 354а, ал. 5 вр. ал. 3, пр. 2, т. 1 от НК.

Преценявайки доказателствените материали по делото, първоинстанционният съд правилно е приел за установено, че на мястото и по времето, посочено в постановлението с предложение за освобождаване на подсъдимия от наказателна отговорност и налагане на административно наказание, подсъдимият без надлежно разрешително е държал високорисково наркотично вещество, предмет на престъплението – коноп /марихуана/ с общо тегло на веществото от 6,88 грама на обща стойност от 41,28 лв., като конопът е включен в Списък I "Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве, поради вредния ефект от злоупотреба с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарна медицина" на Наредба за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични, издадена въз основа на чл. 3, ал. 2 и 3 от ЗКНВП.

На следващо място районният е законосъобразно е преценил в рамките на обвинението, с което е сезиран, че е налице и обективният юридически признак по чл. 93, т. 9 НК случаят да е маловажен. Преценката по този въпрос се извършва на основата на фактическите данни по делото, отнасящи се до начина на извършване на деянието, вида и стойността на предмета му, вредните последици, данните за личността на дееца и всички други обстоятелства, които имат значение за степента на обществена опасност и моралната укоримост на извършеното. В тази насока следва да бъдат преценени незначителността на вредните последици, изразени в слабото отражение на държането на обекта на престъпление в малко количество и с невисок процент активно действащо вещество върху защитимите с криминализацията обществени отношения, както и фактът, че марихуаната (конопът) спада към така

наречените "меки дроги" и при нея не се формира физическа зависимост, а само психическа. Именно поради това процесният случай обективно се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с типичните случаи на престъпления от този вид – на държане на наркотични вещества, без обаче да е малозначителен по смисъла на чл. 9, ал. 2 НК, като се отчете, че наркотичното вещество, разделено в четири самостоятелни обекта, не е било предназначено за еднократна употреба.

Първоинстанционният съд е изложил правилни съображения и относно наличието на субективната страна на деянието, за която се съди от обективно проявеното поведение на подсъдимия. Й.Ц. е действал при форма на вината пряк умисъл, тъй като е съзнавал общественотоопасния характер на деянието си, предвиждал е настъпването на общественотоопасните последици, изразяващи се в застрашаване на общественото здраве и е целял именно това.

Производството по делото се е развило по реда на глава XXVIII от НПК, като първостепенният съд законосъобразно е приложил института на освобождаването от наказателна отговорност с налагане на административно наказание глоба, която е индивидуализирана в размер на 1000 лв.

Правната квалификация на деянието по чл. 354а, ал. 5 от НК неминуемо се отразява и на наказуемостта на подсъдимия, която с оглед на предвидената за това престъпление санкция (глоба) и наличието на останалите обективни предпоставки, установени в закона, изисква освобождаването му от наказателна отговорност с налагане на административно наказание по реда на чл. 78а от НК. Подсъдимият не е осъждан и не е освобождаван от наказателна отговорност, с деянието не са причинени съставомерни последици, не са налице и отрицателните предпоставки по чл. 78а, ал. 7 НК.

Оттук насетне въззивният съд извърши проверка на преценката на районния съд по оразмеряване на справедливото административно наказание, като във връзка с това обсъди доводите и възраженията на защитата на подсъдимия. С обжалвания в настоящото производство съдебен акт на подсъдимия Й.Ц. е наложен минималният размер на глобата, предвиден в чл. 78а, ал. 1 НК – 1000 лв. В принципен план е основателно становището на защитата, че в процесния случай следва да бъде съобразена и разпоредбата на чл. 78а, ал. 5 от НК, която предвижда забрана административното наказание да надвишава размера на предвиденото за съответното престъпление наказание глоба. В този смисъл за деянието, за което е признат за виновен, подсъдимият не може да носи по-тежко наказание от това, което е посочено в чл. 354а, ал. 5 от НК, а именно 1000 лева. Минималният размер на административното наказание глоба обаче е уреден в разпоредбата на чл. 78а, ал. 1 от НК и поради това съдът следва да съобрази именно него в случаи като настоящия, а не минималния размер, предвиден за наказанието глоба по чл. 47 от НК. Това е така, доколкото наказанието глоба по чл. 47 НК представлява реализация на наказателна отговорност, а това по чл. 78а, ал. 1 НК е административно, т.е. реализира по-лека по вид санкционна отговорност, която не води до обременяване на съдебното минало на подсъдимия. В този смисъл чл. 78а, ал. 5 НК гарантира единствено, че размерът на административното наказание глоба няма да надвишава максималния размер на същинското наказание глоба, предвидено за съответното престъпление, в случая – по чл. 354а, ал. 5 НК, но не може да бъде по-ниско от императивно въведения му минимум в чл. 78а, ал. 1 НК (в същата насока решение № 69/2010 г. на ВКС по н. д. № 684/2009 г., II н. о.).

На тази основа въззивният съд намира, че въззивната жалба е неоснователна, тъй като районният съд е определил законосъобразно административното наказание на подсъдимия в единствено възможния размер от 1000 лв., който е минималният, предвиден в чл. 78а, ал. 1 НК и максимално ограниченият в

чл. 354а, ал. 5 НК.

С оглед изхода на делото районният съд правилно е постановил направените разноси по делото да се възложат на подсъдимия, както и на основание чл. 354а, ал. 6 НК законосъобразно е отнел в полза на държавата инкриминираното наркотично вещество, тъй като притежанието му е незаконно.

В заключение, след обобщаване на резултатите от извършената на основание чл. 314 от НПК цялостна служебна проверка на обжалваното решение, въззивната инстанция не констатира основания за неговото изменение или отмяна, поради което прие, че следва да бъде потвърдено.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 334, т. 6 вр. чл. 338 НПК, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 23.11.2021 г., постановено по н.а.х.д № 12276/2021., по описа на СРС, НО, 95-ви състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване. Да се съобщи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____